

Het WK voetbal in 2002 heeft Zuid-Korea duidelijk op de kaart gezet. Toch zie je er nog steeds weinig westerse toeristen. En dat het land met meer dan zeventig natuurparken veel wandelmogelijkheden biedt, is al helemaal niet bekend. Op lemen voeten verkende het Seoraksan Nationaal Park.

Mijn eerste dagen in Zuid-Korea. Regelmatig grijp ik vertwijfeld naar mijn hoofd. Wat doe ik in hemelsnaam in dit land? Om me heen zie ik flats, flats en nog eens flats. Hoge, grauwe appartementenblokken, ongelofelijk dicht op elkaar. En daartussendoor rijden auto's, rijndik, langs 24-uurswinkels, neonreclame en straatverkopers. Maar vooral zie ik mensen, heel veel mensen. Nee, ik heb het niet over de zakenwijken van Seoul. Ik heb het over het centrum van vrijwel elke Zuid-Koreaanse stad. De lucht lijkt altijd bewolkt door de uitlaatgassen en de riolen stinken naar kimchi, het nationale gerecht. Gezellige pleinen of terrasjes ontbreken totaal, net als mooie architectuur of kronkelige straatjes. Is dit het land waar ik mijn vakantie ga doorbrengen?

Vluchten kan nog

Met 495 inwoners per vierkante kilometer is Zuid-Korea na Bangladesh het dichtstbevolkte land ter wereld. Van al die inwoners woont het grootste gedeelte in de stad. Woonde in 1960 nog 67% van

Wandelen in Zuid-Korea

Boeddha bij de Sinhenng-sa tempel

808 treden omhoog

Tekst: Marlies Wopereis
Foto's: Ronald Hes

de bevolking op het platteland, nu is dat minder dan 20%. Voor het merendeel zijn dit oudere mensen. Net als de economie zijn de steden supersnel gegroeid. In Seoul wonen momenteel bijna elf miljoen mensen. Schoonheid had bij die groei kennelijk geen hoge prioriteit, veel woningen op een klein oppervlak wel. Als natuurliefhebber in Zuid-Korea staat je dus maar één ding te doen: zo snel mogelijk de stad ontvluchten.

Gelukkig blijkt de natuur nog volop aanwezig. Sinds 1967 heeft de regering 20 nationale parken gesticht die 6,5% van het land beslaan. Daarnaast zijn er nog 51 provinciale en regionale parken. Het landschap is overal bergachtig, slechts 20% van het land is vlak. Erg hoog zijn de meeste bergen niet: de hoogste piek is de Halla-san (1950 meter). Tussen de bergen in liggen rijstvelden, die de oude boeren

vaak nog met de hand bewerken. En dan zijn er nog de vele eilanden, met het vulkanische Jeju-do als hoogtepunt.

Wij bezoeken het Seoraksan Nationaal Park, dat ligt in het noordoosten van het land. Het is het meest bezochte park van Zuid-Korea. Overnachten doen we in Seorakdong, een toeristenplaatsje van één straat, dat geheel en al bestaat uit winkels, restaurants en hotels. Hartje zomer komt dit plaatsje waarschijnlijk goed tot zijn recht, maar tijdens ons verblijf in mei komt het wat triest over. Alle restaurants zijn leeg, de winkeliers schrikken wakker als wij binnenkomen en de eigenares van een enorme souvenirwinkel heeft alle tijd om ons de houten fallusbeelden te laten zien die haar man aan het snijden is.

How are you?

Toch blijkt de stilte in het dorp niets te

zeggen over het aantal bezoekers van het park. Wanneer we 's ochtends de gordijnen opendoen, schrikken we ons dood. Toeristenbussen rijden af en aan en voor de ingang van het park staat een file. De bussen blijken gevuld met duizenden scholieren in uniform, die door hun leraren via megafoons worden toegesproken. Hoewel ze zich netjes gedragen, weten ze door hun aantal toch een hoop lawaai te maken. En als we het park inlopen, worden we gek van het gekriemel om ons heen. Dat de leerlingen al op jonge leeftijd Engels leren, wordt ons ook al snel duidelijk. Eindeloos klinken de vragen: 'Hello, how are you? Where are you from?' Gewillig geven we antwoord, waarop stevast een verlegen gegiechel volgt: help, die blonde bonenstaken kunnen spreken!

Gelukkig blijken de kinderen een vaste route te lopen: een wandeling van zo'n drie

kwartier naar de Bisondae-waterval. Bij de waterval aangekomen, keren de groepen terug en breekt voor ons de rust aan. Het is een prachtig uitkijkpunt, waar het water neerkomt in een rotsige vallei met dichtbegroeide bomen eromheen. In de vallei zitten veel mensen te picknicken. Geen pakjes brood, maar complete maaltijden met verschillende soorten groenten, rijst en de onvermijdelijke kimchi. Kimchi is het volksgerecht van gefermenteerde witte kool, rode pepers en knoflook. Net als bij veel andere Koreaanse gerechten is de smaak onbeschrijfelijk sterk: een combinatie van bitter, zuur en pittig. De eerste keer kregen we er letterlijk kippenvel van. Men eet het zowel 's ochtends, 's middags als 's avonds, in plaats van ons onvolprezen brood. Helaas is dat in Zuid-Korea nauwelijks te krijgen, waardoor we veroordeeld zijn tot een paar droge muffins die in een ver hoekje van de supermarkt zijn verstopt. Eén keer kimchi per dag is voor ons meer dan genoeg.

Vanaf de waterval lopen we verder langs de rivier richting Yangpok. De rivier ligt vol met enorme rotsblokken waar tussendoor helder groen water stroomt uit kleine watervalletjes. Ook het pad bestaat uit rotsblokken, zodat je goed moet opletten waar je loopt. Moelijk is het niet, want de blokken liggen vast en zijn droog. En zodra je je evenwicht dreigt te verliezen, is er altijd wel een reling of touw waaraan je je kunt vastgrijpen. Om te wandelen in Korea hoeft je geen waaghals te zijn. De rivier is ingeklemd tussen lichtgroene bomen en kale rotsen. Af en toe staat er een ginkgo-boom, met de witte bloemen die we vooral kennen uit Japan. Eigenlijk lijkt het landschap nog het meeste op de plaatjes van de Chinese kalender. Zelfs de lucht is even blauw als op die plaatjes. Ook is het hier stil. Geen toiletten en restaurants meer, die je de eerste kilometers in groten getale vindt. Wel komt er af en toe een sportieve wandelaar langs, die op weg is naar de Daechongbong, de hoogste top van het park. Een wandeling van acht uur, met de mogelijkheid om in een berghut te overnachten. De weg is niet moeilijk te vinden, want regelmatig staan er markeringen. Ook staan er steeds bordjes met een nummer erop dat je bij problemen kunt bellen. Gelukkig hebben wij dat niet nodig.

Hemelse bewakers

De volgende dag gaan we de andere kant op. Opnieuw komen we duizenden schoolkinderen tegen. Als we zeggen dat we uit Nederland komen, is de opwinding compleet: het land van Hiddink! Al gauw bereiken we een gigantisch boeddhabeeeld met een groot aantal zwarte 'dakpannen' ervoor. Met witte inkt staan hier wensen

en gebeden op geschreven. Hoewel we nog geen westerling zijn tegengekomen, zien we toch één Duitstalige wens. De boeddha staat naast de ingang van de Sinheung-sa Tempel. Oorspronkelijk dateert deze 'Tempel van Zen' uit het jaar 652. Na een paar branden is hij in 1648 voor het laatst herbouwd. Boeddhistische tempels vind je in alle nationale parken. Ze worden bewoond door monniken. Deze wonen niet alleen in het centrale tempelcomplex, maar ook in de afgelegen hermitages in de bergen. Meditatie en harmonie tussen mens en natuur staan immers centraal in het boeddhisme. Toch is de trek naar de natuur niet de enige reden waarom de tempels zo afgelegen liggen. Tijdens de Yi-dynastie (1392-1910) hadden de monniken geen keus: de tempels werden uit de steden verdreven omdat het confucianisme de staatsleer werd. Inmiddels is het boeddhisme weer een bloeiende godsdienst: 40% van de bevolking is boeddhist.

Onze eerste kennismaking met deze cultuur begint bij de ingang van de tempel. Daar grijzen vier houten beelden van woeste mannen ons met wijdopen ogen toe. Ze hebben zwaarden en draken in de hand en dragen wilde baarden en rijk beschilderde mantels. Het zijn de 'hemelse bewakers' die ervoor moeten zorgen dat er geen duivels en demonen binnenkomen. Gelukkig laten ze ons wel toe. Het complex zelf bestaat uit een groot hoofdgebouw met een paar kleinere barakken eromheen. De houten gebouwen hebben holle daken met glanzende blauwe dakpannen. De muren zijn vrolijk beschilderd in rood, geel, bruin en lichtgroen. De deuren en ramen zijn bekleed met rijstpapier. Het geheel steekt prachtig af tegen de groene

bergen en de blauwe lucht. De monniken zingen en trommelen een eentonig ritme. Het is moeilijk om niet in trance te raken. Wat een geluk dat hier net even geen schoolklassen zijn.

Schoonheidsideaal

We vervolgen onze weg door een licht bos. Hier zien we veel wandelaars, vrijwel altijd in groepjes. Wandelen is in Zuid-Korea hobby nummer één en er zijn honderden wandelverenigingen. Opvallend is vooral de kleding. Ondanks temperaturen van 25 tot 30 graden, draagt iedereen lange mouwen, lange broekspijpen, coltruien en handschoenen. Gemaakt van de fijnste

Rivier richting Yangpok

Honderden schoolkinderen aan de wandel

Dit is Koreaans wandelen op zijn best: zo gauw het te avontuurlijk wordt, is er een oplossing gefabriceerd

Het landschap is overal bergachtig, slechts 20% van het land is vlak

Zuid-Koreaanse straatbeeld

PRAKTISCHE INFORMATIE

Vervoer

KLM en Korean Air vliegen dagelijks zonder tussenstop naar Seoul. De reis duurt gemiddeld elf uur. Het land zelf is goed te bereiken met het openbaar vervoer. Overal rijden comfortabele bussen, redelijk frequent en altijd stipt op tijd. Op sommige trajecten is de trein een goed alternatief. Voor het huren van een auto is een internationaal rijbewijs nodig.

Naar het Seoraksan Nationaal Park

Om naar het Seoraksan Nationaal Park te gaan, neem je de expresbus naar Sokcho en vandaaruit de lokale bus nr. 7 naar Seorakdong. Deze bus rijdt elk kwartier en doet er ongeveer 25 minuten over.

Georganiseerde reizen

Reis je liever georganiseerd, dan kun je terecht bij Shilla Travel. Deze reisorganisatie is gespecialiseerd in Zuid-Korea. Tel. (030) 271 76 92, www.shilla.nl.

Reisgidsen

Lonely Planet, Korea, 2004.
Insight Guide, Korea, 2002.

Kaarten

Goede, gedetailleerde wandelkaarten zijn in Zuid-Korea niet in het Engels verkrijgbaar. Wel kun je bij de Tourist Information en bij de recepties van de nationale parken toeristische wandelkaarten kopen. Deze zijn wat simpeler, maar voldoen over het algemeen wel. Op de kaart van het Seoraksan Nationaal Park staan alle wandelingen ingetekend met de tijdsduur erbij.

hightech materialen, dat wel. Daarnaast blijken zonnekleppen populair, zo groot dat er geen gezichten meer te zien zijn. Ze vervangen de parasols die je in de steden veel ziet. Bruin worden is hier duidelijk geen schoonheidsideaal.

Net als deze wandelaars lopen we naar de Ulsan-bawi. Ondanks de drukte is het overal brandschoon. De Ulsan-bawi is een enorme rots. Aan de voet ervan ligt de Gyejo Hermitage, een tempel die in de rots is gebouwd. Erboven zijn Chinese karakters gegraveerd. Je vraagt je af hoe ze dat ooit voor elkaar hebben gekregen. Voor de hermitage ligt een rotsblok van minstens 16.000 kilo. Hier voelt iedereen zich even Superman, omdat de steen zo ligt dat je hem een beetje kunt verrollen. Een ondernemende Koreaanse fotograaf maakt flink gebruik van het succes: hij plaatst je foto direct in een kitscherig lijstje. Dan wordt het tijd voor het echte werk: de beklimming van de Ulsan-bawi. Het is een steile rots zonder enige begroeiing. Het graniet schittert in de zon. Het eerste stukje kun je belopen via grote rotsblokken. Maar dan opeens zien we een eindeloos hoge trap voor ons opdoemen. Hij is tegen de rots aan getimmerd, zodat iedereen zonder pikhouweel de top

kan bereiken. Dit is Koreaans wandelen op zijn best: zo gauw het te avontuurlijk wordt, is er een oplossing gefabriceerd. Of je dan nog van een echte natuurervaring kunt spreken, is de vraag, maar sportief moet je er nog steeds voor zijn. De ijzeren trap is steil en heeft 808 treden: we doen een uur over 1 kilometer. Op de top stort iedereen dan ook uitgeput neer, alvorens de familie te bellen en tientallen foto's van zichzelf te maken. Wij genieten van het overweldigende uitzicht en drinken er een glaasje rijstwijns op. Dan moeten we weer naar beneden voordat het park dichtgaat. Richting de uitgang komt de geur van gekookte larven ons tegemoet. Bij de kraampjes zien we een soort houtkrullen liggen. Het zijn de bergpaddestoelen die we 's avonds op ons bord terugvinden. Bij de poort doen de parkofficials ons uitgeleide met een nederige buiging. Minstens even nederig zeggen wij gedag in ons beste Koreaans. ■

Ingang van de Sinheung-sa tempel

